

wszczętych po dniu 1 maja 2004 r.) do całego okresu trwania kartelu, który rozpoczął się w Republice Czeskiej przed jej przystąpieniem do Unii Europejskiej (tzn. przed dniem 1 maja 2004 r.) a trwał i zakończył się po jej przystąpieniu do Unii Europejskiej?

2) Czy wykładni art. 11 ust. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 w związku z jego art. 3 ust. 1 i motywem 17 oraz z pkt 51 komunikatu Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji ⁽²⁾ należy dokonywać w ten sposób w świetle zasady *ne bis in idem* wynikającej z art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽³⁾ i w świetle ogólnych zasad prawa wspólnotowego, że w przypadku gdy Komisja rozpocznie po dniu 1 maja 2004 r. postępowanie w sprawie naruszenia art. 81 traktatu WE i wyda w nim decyzję, to:

a) organy ochrony konkurencji państw członkowskich zostaną automatycznie od tego momentu pozbawione kompetencji do prowadzenia postępowania w sprawie takich porozumień?

b) organy ochrony konkurencji państw członkowskich zostaną pozbawione kompetencji do stosowania do tych porozumień przepisów prawa krajowego zawierających takie same uregulowania prawne jak art. 81 WE (obecnie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003 L 1, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 8 t. 2, s. 205.

⁽²⁾ Dz.U. 2004 C 101, s. 43.

⁽³⁾ Dz.U. 2007 C 303, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 14 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-23/10)

(2010/C 100/24)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Caeiros, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez systematyczne przyjmowanie przez portugalskie organy celne zgłoszeń o dopuszczenie do swobodnego obrotu świeżych bananów, przy czym organy te wiedziały, lub w rozsądny sposób powinny wiedzieć o tym, że zadeklarowana masa nie odpowiadała rzeczywistej masie bananów, a także poprzez odmowę przez portugalskie organy udostępnienia środków własnych odpowiadających utraconym przychynom i należnym odsetkom za zwłokę, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 68 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 ⁽¹⁾, art. 290a rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 ⁽²⁾ i załącznika 38 B do tego rozporządzenia, a także art. 2, 6, 9, 10 i 11 rozporządzeń (EWG, Euratom) nr 1552/89 ⁽³⁾ i (WE, Euratom) nr 1150/2000 ⁽⁴⁾;

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 290a rozporządzenia nr 2454/93 stanowi, iż: „Badanie bananów objętych kodem CN 0803 00 19 do celów kontroli masy netto w przywozie obejmuje minimalną liczbę 10 % zgłoszeń o dopuszczeniu do swobodnego obrotu dokonywanych w ciągu roku w danym urzędzie celnym. Badania bananów dokonuje się w chwili dopuszczenia do swobodnego obrotu, zgodnie z zasadami określonymi w załączniku 38b”.

Załącznik 38b przewiduje, że: „1. Do celów stosowania art. 290a organy celne urzędu celnego, w którym złożone zostało zgłoszenie o dopuszczeniu do swobodnego obrotu świeżych bananów, ustalają masę netto, biorąc za podstawę próbkę jednostek opakowań bananów dla każdego typu opakowania i dla każdego miejsca pochodzenia [...]”.

Biorąc pod uwagę uregulowanie wspólnotowe, a w szczególności ww. art. 290a i załącznik 38b rozporządzenia nr 2454/93, które jako takie miały zastosowanie w okresie zaistnienia okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, Komisja twierdzi, że nie można zgodzić się z argumentami przedstawionymi przez organy portugalskie w celu nie postawienia

do dyspozycji kwoty należnych środków własnych i odsetek za zwłokę należnych na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 1150/2000 oraz że bezsporne jest, iż ww. art. 290a i załącznik były całkowicie jasne w odniesieniu do wagi, jaka powinna stanowić podstawę przy nakładaniu ceł.

Wyżej wymienione art. 290a i załącznik 38b w sposób jednoznaczny określają, iż to „masę netto”, to znaczy „masę rzeczywistą” bananów, należy wskazać na zgłoszeniu o dopuszczeniu do swobodnego obrotu bananów, oraz że to owa „waga rzeczywista” powinna w związku z tym służyć za podstawę przy nakładaniu ceł.

Komisja nie miała żadnego obowiązku prawnego opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej Seria C ogłoszenia do importerów o tym, aby nie stosowali oni masy 18,14 kg lub średniej masy ryczałtowej przy wypełnianiu deklaracji celnych.

Ponieważ ww. artykuły 290a i załącznik 38b są wyraźne w odniesieniu do kwestii masy, jaką należy brać pod uwagę przy obliczaniu należności celnych, podmioty gospodarcze działające zwyczajowo w sektorze przywozu bananów, znające tym samym właściwe przepisy prawa stosowane w tego rodzaju działalności, mogły z łatwością dowiedzieć się, iż zgłoszenie celne, które miały złożyć, powinno zawierać „masę netto”, to jest rzeczywistą wagę bananów, a nie masę „handlową”, która stanowi, co w większości przypadków zostało udowodnione, masę fikcyjną.

Portugalskie organy celne nie mogą zarzucać Komisji braku spełnienia ewentualnego obowiązku ostrzeżenia państw członkowskich w wyniku informacji otrzymanych przez nią od organów włoskich. W rzeczywistości bowiem portugalskie organy celne, które działały w urzędzie ocenia przywożonych bananów, miały bez wątpienia możliwość wykrycia — bez jakichkolwiek informacji ze strony Komisji — że zgłoszenia celne nie odpowiadały prawdzie, ponieważ w większości przypadków masa rzeczywista była wyższa od zadeklarowanej masy „wzorcowej”. W związku z tym, to do portugalskich organów celnych należało w ramach zakresu ich działań i kontroli zweryfikowanie prawdziwości tych zgłoszeń.

Artykuł 13 Wspólnotowego kodeksu Celnego przyznaje organom celnym prawo do zastosowania „wszelkich środków kontroli, które uznają za niezbędne do prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego”.

Organy portugalskie wiedziały, że przyjęła się powszechna praktyka składania przez podmioty gospodarcze zgłoszeń celnych o dopuszczeniu do swobodnego obrotu przyjmujących za podstawę masę handlową 18,14 kg na skrzynię.

W tych okolicznościach organy te nie mogą twierdzić, iż ww. art. 290a zobowiązywał je do badania jedynie 10 % zgłoszeń o dopuszczeniu do swobodnego obrotu bananów.

Uprawnienie przyznane organom celnym do dokonywania dodatkowych kontroli celnych dotyczących masy bananów, przekraczających minimalne 10 % [zgłoszeń], o których mowa w ww. art. 290a przekształca się w obowiązek dokonywania kontroli dodatkowych w przypadku stwierdzenia w trakcie przeprowadzonych kontroli istnienia niebezpieczeństwa przyjęcia nieprawidłowych zgłoszeń, z uwagi na konieczność skutecznej ochrony środków własnych Wspólnot.

Za każdym razem, gdy organy celne wykażą, że masa zadeklarowana nie odpowiada masie rzeczywistej oraz że istnieje ryzyko przyjęcia nieprawidłowych deklaracji, organy te nie powinny zezwalać na dopuszczenie do swobodnego obrotu bananów bez przystąpienia do kontroli masy, pomimo, iż osiągnięty już został minimalny procent kontroli w wysokości 10 % w danym urzędzie celnym w odnośnym roku.

Zgłoszenie handlowej masy „wzorcowej” samo w sobie wystarcza do zakwestionowania rzeczywistego charakteru deklarowanej masy, uzasadniając w ten sposób kontrolę ze strony organów administracyjnych w celu ustalenia masy rzeczywistej.

Na podstawie art. 8 decyzji 94/728/WE⁽⁵⁾ państwa członkowskie są zobowiązane i odpowiedzialne w dziedzinie poboru środków własnych za utworzenie odpowiedniej infrastruktury, która umożliwi im przeprowadzanie kontroli koniecznych do tego, aby banany dopuszczone do swobodnego obrotu zostały prawidłowo oclone, to znaczy na podstawie ich rzeczywistej masy.

Praktyka portugalskich organów, która polega na systematycznym przyjmowaniu deklaracji celnych, przy czym organy te wiedzą, lub w rozsądny sposób powinny wiedzieć o tym, że zadeklarowana masa nie odpowiadała rzeczywistej masie przywożonych bananów, bez przeprowadzania jakichkolwiek

kontroli, jak również odmowa przez te organy przyjęcia odpowiedzialności związanej ze skutkami finansowych dla budżetu wspólnotowego jest sprzeczna ze skuteczną ochroną środków własnych w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości.

- (¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonujące decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, s. 1).
- (⁴) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, s. 1).
- (⁵) Decyzja Rady 94/728/WE, Euratom z dnia 31 października 1994 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 293, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de Première Instance de Liège (Belgia) w dniu 15 stycznia 2010 r. — Missionswerk Werner Heukelbach e.V. przeciwko Państwu belgijskiemu — Service Public Fédéral Finances

(Sprawa C-25/10)

(2010/C 100/25)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de Première Instance de Liège

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Missionswerk Werner Heukelbach e.V.

Strona pozwana: Państwo belgijskie — Service Public Fédéral Finances

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 18 (d. art. 12 TWE), art. 45 (d. art. 39 TWE), art. 49 (d. art. 43 TWE) oraz art. 54 (d. art. 48 traktatu WE) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy tłumaczyć w ten sposób, że zabraniają one wydania lub utrzymywania w mocy przez ustawodawcę państwa członkowskiego przepisu, którego celem jest ograniczenie prawa do skorzystania z obniżonej

stawki podatkowej w wysokości 7 % do stowarzyszeń o charakterze niezarobkowym, do kas chorych lub krajowych związków kas chorych, zrzeszeń zawodowych oraz międzynarodowych stowarzyszeń o charakterze niezarobkowym, fundacji prywatnych oraz fundacji użyteczności publicznej mających siedzibę w państwie członkowskim, w którym zmarła — mieszkanka Walonii — rzeczywiście zamieszkiwała albo była zatrudniona w chwili zgonu albo w którym wcześniej rzeczywiście zamieszkiwała albo była zatrudniona?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Linköpings tingsrätt (Szwecja) w dniu 19 stycznia 2010 r. — Lotta Andersson przeciwko Staten genom Kronofogdemyndigheten i Jönköping, Tillsynsmyndigheten

(Sprawa C-30/10)

(2010/C 100/26)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Linköpings tingsrätt

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lotta Andersson

Strona pozwana: Staten genom Kronofogdemyndigheten i Jönköping, Tillsynsmyndigheten

Pytanie prejudycjalne

Czy norma krajowa, która wyklucza pracownika z kręgu osób mających prawo pierwszeństwa na tej podstawie, że ten pracownik sam lub wraz ze swymi bliskimi krewnymi, w okresie krótszym niż sześć miesięcy przed wystąpieniem z wnioskiem o ogłoszenie upadłości, był posiadaczem istotnej części przedsiębiorstwa pracodawcy i miał znaczący wpływ na jego działalność jest zgodna z art. 10 lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/74/WE z dnia 23 września 2002 r. (¹) zmieniająca dyrektywę Rady 80/987/EWG w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy? (²)

(¹) Dz.U. L 270, s. 10.

(²) Dz.U. L 283, s. 23.